Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Tractio de incarnatione - Cod. Ettenheim-Münster 198

Mangillius, Antonius

[S.l.], 1632-1634

Capvt I.

urn:nbn:de:bsz:31-117158

Visual Library

assumere. Coeterum qa Aia n erat apta ad exercendas pdictas ~~unio~~ operaoes sine corpore, hoc etiam voluit assumere. idem confirmari pt ex eo qd hoc modo & ordine illud assumitur qd e fini vicinius. id a respectu liberaois hois a peccato primum e mens, tum Aia, postea corpus.

DISPVTATIO IIII

De Gratia Christi.

Hæc disputao comprehendit ea quæ ex S. Thoma q. 7 & 8 imo & 24 tractanda st, quamvis e. hæc quæstio longissime distet ab illis, quæ tn ex ea nobis seligendus st ad examinandum magnam cum ys, quæ ex quæstione 8 hoc loco discutiemus, hnt affinitatem. primo a. agendum e de ys quæ S. D. tractat hic quæstione 7.

CAPVT I.

Vtrum in Christo sit Gratia habitualis?

Supponendum e tanquam certum humanam Chri naam fuisse Deificatam & iustificatam siue sanctam per vnionem cum persona Verbi, hoc e. constat ex coui sensu PP. vt Dionisy. Alex. Basily, Athanasij, Nazianzeni, Cyrilli & aliorum, quorum ipsa verba refert Vasq. disp. 34 cap. 3. imo idem stat ex Synodo gnali 6 act. 7 in definitione fidei orthodoxæ, & ex Concil. francofurt. in epla ad Epos Hispaniæ colum. 2 obi dicitur: Chrum fuisse naa vnctum, ide, sanctum, id e apud Concil. & PP. imo e in Scriptura significat vox, vnctus, sicut & vnctio sanctitatem couiter denotare solet. præterea idem constat raoe, qa fide certum e per aliquam diuinæ naæ participaoem hoem sanctificari, atqui nulla pt ee maior diuinæ naæ participao, quam vnio substialis cum diuina psona &, Chri humanitas vere sanctificatur per huiusmodi vnionem quam ht.

Addendum e tn vnitnem humanitatis Chri cum Verbo proprie n ee id qd sanctificat eandem humanitatem, sed ee id quo diuina subsistia vel vt aly volunt ipsa Deitas vt quod sanctificat illam, sicut etiam accidit in alijs effectibus foalibus quos forma vt quod caat, & applicao foæ siue inhærentia aut inexistia caat vt quo,

quare

geare. humana Chri nãa dicetur ee sanctificata per unionem hypostaticam tanquam per coniunctionem & applicaõem sanctitatis ad humanitatem, sicut lignum dicitur ee calidum n solum per calorem sed etiam per caloris connexionem cum igno ligno, ex iam dictis a. 2. ro hic etiam obiter colliguntur. Primo nomen Chri, qd tesse Cyrillo lib. 6 de Trinitate cap. 5 & alys PP. derivatum e a sanctitate. vel unctione facta in Chri humanitate per unionem hypostaticam, n ee nomen alicuius accidentalis effectionis sed soli substiæ compositæ scilicet ex humanitate & divinitate. 2do colligitur n fuisse necessarium ad gram habitualem ut sanctificaretur vel ut ipsis opera eent meritoria, qa minimum utrumq per unionem cum Verbo habebat, imo longe efficiori modo, atq hac de. Sed hic potest dubitari utrum in Chro sit gra habitualis. Ricam a. apud Paludanum in 3. d. 13. q. 2. negant in Chro fuisse gram habitualem, qa cum per unionem habuerit summam sanctitatem & excellentiori modo habuerit oes effectus grae habitualis, n erat necesse cur haberet etiam gram habitualem.

Communis tn sentia Theologorum e in hia Chri fuisse gram habitualem. imo Vasq. disp. 43 cap. 1. affirmat oes Theologos Scholasticos id fateri. ij tn different inter se in modo defendendi hanc sentiam. quidam e. recentiores contendunt id ee certum ex fide, aly vero, inter quos e Vasquez citt. num. 11. volunt id adeo certum ut contrarium asserere sit temerarium. aly vero simpliciter docent in Chro ee gram habitualem, absq eo qd faciant ullam mentionem certitudinis quam hat hac sentia. inter hos a. e etiam S. Thomas.

Dicendum e cum eadem sentia in Chro fuisse gram habitualem. hanc sentiam suares disp. 19 sect. 2 probat ex multis PP. Vasquez a. loco supra citt. docet illam quidem ee certam, secundum doctrinam Scholasticorum, n a. Patrum, qa disputatio de habitibus recens e, neq apud PP. ulla de eis fit mentio, sed quicquid sit de hac re. Ratio sctiois e, qa licet unio hypostatica sit primum e radicale principium habituum operativorum e supernaturalium hia Chri, sicut vita vel hia e primum principium potiarum vitalium in viventibus, & gra habitualis in pura creatura e primum principium reliquorum habituum supernaturalium, eadem tn vis in Chro egit gram habitualem tanquam mensuram & determinationem intensionis habituum operativorum supernaturalium in hia Chri existentium, ut habitus charitatis, habitus luminis gloriæ, & reliquorum quorum intensionis determinatio aliunde in referenda est in solam Dei voluntatem liberam, qd tn neq in ipsis rebus naturalibus fit, nisi quando aliter fieri n pt. neq obstat qd determinatio intensionis

ipsius

ejusmodi grae habitualis existentis in Aia Chri referenda necessario
fit in liberam Dei voluntatem, qa conveniens e referre in Dei
voluntatem determinandam vnio tn habitus supnaalis quam plu-
rimorum imo omnium quos ht Aia Chri.

Praeterea vnio hypostatica pt exigere graam habitualem
qa licet humana Chri naa sit foaliter sancta per vnionem hypost.
sanctio tn quae haberetur per graam habitualem n repugnat eidem naa
imo e valde conveniens s e ideo n e illi denganda. Qo. a. illi con-
veniat, constat qa naa humana n sanctifitur eodem modo per graam
habitualem quo sanctifitur per vnionem hypostaticam quamvis per
vtrumq sanctifictur. quae sicut praeter vnionem beatificam e etiam
in Aiam reperitur in Chro etiam scia acquisita, qa licet totum qd per hanc
cognoscitur etiam per visionem beatificam seu scia infusam cognoscat
n tn cognoscitur eodem modo. similiter etiam oe cda praeter sanctitatem
vnionis concedenda e Chro etiam grae habitualis, vta S. Thomas q. 7. art.
3. vbi manifeste tradit e probat hanc sententiam e affert etiam alias rationes.

Ex dictis colligitur graam habitualem a nobis n poni in Chro
vt Aia Chri operetur supnaali e connaali modo, hoc e per principia
vtrinseca e habitus sibi intrinsecos, qa potest dicere aliquis illos in Aia
Chri immediate consequi ac vnionem hypostaticam, sicut in nobis conse-
quuntur ac graam habitualem, qd difficile refelli potest. praeterea ergo
grae habitualis ponitur in Aia Chri vt connaaliter operetur supnaaliter
nempe tanta vel tanta intensione actus, sive qd eodem recidit vt connaaliter
e a principio intrinseco habitus supnaales operativos ht in certa
e determinata intensione, onde provenit vt tanta vel tanta inten-
sione operetur.

Objices: Chrs n e filius Dei adoptivus sed naalis & in
Chro n e grae habitualis, qa haec constituit eum in quo reperitur fi-
lium Dei adoptivum, vt stat in nobis. R negando seq. ac probando
dico grae habitualis tunc constituit filium Dei adoptivum quando
in illo reperitur tanquam primum e radicale principium vitae spiri-
tualis, hac a. ratio n reperitur in Chro, siquidem in eo vnio hyposta-
tica sive subsistentia divina seu Deitas ht rationem vitae principalis super-
naalis, ac proinde Chrs n e filius Dei adoptivus sed naalis.

Dices: filius Dei adoptivus e foalis effectus graae habitu-
alis, sed n sit poni in esse foali sine suo effectu foali, Chrs in quo e grae
habitualis e filius Dei adoptivus. R distingo ans e dico filium
Dei adoptivum ex effectum foalem graae habitualis n quomodocumque accepti
sed qatenus ipsa e tn naa effectuali n ex vllam ipsius exigentiam naalem
sed tn ex gratuita Dei voluntate sive tanquam n debita ex principiis

intrin-

intrinsecis, ac proinde ex solo affectu adoptionis sive gratuitae electionis, qui modo habendi gratiam necessario & imperfectus, hoc a modo gratia habitualis non reperitur in Christo, cum Christus habet illam ut sibi debitam ex suis principijs intrinsecis nempe ex unione hypostatica.

Denique ex dictis colligitur gratiam habitualem ita esse proprietatem et passionem unionis hypostaticae ut quamvis ab illa non semanet physice sicut calor a fonte ignis, cum illa tamen habet physicam connexionem, quatenus unio habet physicam exigentiam gratiae habitualis sicuti quantitas habet physicam connexionem cum figura et ideo ex natura sua figuram exigit, quamvis non ut principium illius per emanationem.

CAPUT II.

Utrum Gratia habitualis sit infinita?

Quod habitualis gratia Christi sit aliquo modo infinita communiter ponitur a Scholasticis, non uno tamen modo haec infinitas eidem gratiae concessa explicatur, vide Vasquez disp. 47. cap. 3. Nobis placet eandem gratiam Dei infinitam nimirum ipsi unionem hypostaticam ut vult idem Vasquez num. 52. et Suarez disp. 22. sect. 3 hoc est gratiam Christi esse infinitam moraliter, quatenus infinite dignificatur ab ipsa unione hypost. sive ab infinita Verbi persona; quapp. remanet tantum examinandum, utrum eadem gratia sit infinita physice.

Pa sententia affirmat: Ita Maior in 3. dist. 13. q. 7. eandem videtur sequi Almaina ibidem q. 3. pro eadem referit Scotg, Durandus et Caietan. verum tamen D. Th. vult notat de re Vasq. disp. 46. cap. 3. quamvis asserant gratiam Christi habitualem esse summam quia a Deo procuei ipsi, non tamen dicunt eam esse infinitam.

Sed sententia negat. et D. Thoma in hac q. 2. art. 11. et aliorum communiter in 3. dist. 13. Vasquez loco citato et aliorum aequitur.

Dicendum cum hac sententia habitualem Christi gratiam esse physice finitam. Probat hanc rationem Vasq. loco citato. num. 7. hac ratione: de natura sanctitatis est ut ille qui eam habet possit per opera sua crescere in sanctitate. Sed contra naam esset non posset crescere. &c. Sed haec ratio non est efficax, quia de natura sanctitatis solum est ut qui eam participat modo finito possit per opera sua fieri melior, ab si gratia participaretur modo infinito secundum intentionem non possetaret illum augmentum, nec illa quae infinite participaret potest crescere in intensione gratiae.

Pbo